

ELIZA RAINE
DVŮR HADŮ A TAJEMSTVÍ
UKÁZKA Z KNIHY

Reyna

S Mazritem jsme na sebe zírali a ani jeden jsme nedokázali prolomit to ohlušující ticho. Ruce se mi třásly, zatímco jeho přítomnost kolem mě houstla a nabírala na síle, až z ní mrazilo.

V uších mi stále zněl jeho zuřivý řev z té vidiny. Před očima se mi znovu a znovu rozlévala krev jeho matky na Mazritově černobíle skvrnité kůži.

Právě jsem ho obvinila, že zabil vlastní matku a že pochází ze Zlatého dvora, a on se na mě dívá s nenávistí v očích. Každý jeho pohyb byl nebezpečný, každý nádech smrtící. Princ Dvora stínů v celé své děsivé síle.

„Řekni něco,“ zašeptala jsem nakonec.

„Chceš, abych to popřel?“ zasyčel a vztek z něj náhle vyprchal. V očích mu zůstalo jen něco tak chladného, že jsem jeho pohled nedokázala unést.

Netušila jsem, co chci slyšet.

Jen jsem věděla, že je to pravda.

Přejela jsem si rukama po obličejí a snažila se složit si to dohromady, pochopit to. „Jak můžeš ovládat stínovou magii, když nejsi stínový fae?“ Před očima se mi znovu vynořila první vidina, kterou jsem o něm měla. Jeho matka říkala, že mu magie vystačí na pět let. Jenže Mazrit byl mocný už dávno předtím, než zemřela.

A proč ji vůbec zabil?

„Nejsem zlatý fae,“ procedil mezi zuby.

„Tak co jsi?“

„Něco, co *Yggdrasil* ještě nepoznal. A nejspíš ani nikdy nepozná.“ Prudce se ode mě odvrátil.

„Musíme jít.“

„Cože? Ne, musíme si promluvit! Mazrite, musíš mi vysvětlit, co jsem právě viděla.“

„*Nemusím* ti vysvětlovat vůbec nic.“

Zaplavila mě vlna vzteku. Spustila jsem ruce a jednou z nich se prudce udeřila do stehna. Ten ostrý zvuk ho přiměl se ke mně otočit. „Řekla jsem ti všechno,“ procedila jsem mezi zuby.

„*Úplně* všechno. O svých tajemstvích i strachu, o kterých jsem nikdy nikomu neřekla.“

Vykročil ke mně tak rychle, že jsem zalapala po dechu, a vzápětí se nade mnou tyčil. Měl dokonalou pleť, ostré lící kosti, rovný nos a špičaté uši přesně tak, jak se u krásného faeského prince sluší. Nikde ani stopa po skvrnitě, zjizvené kůži, kterou jsem v té vidině spatřila.

Skrývala se pod tím vším? Skrytá magií? Natáhla jsem ruku, abych se dotkla jeho tváře, ale promluvil a v jeho hlase zazněl chlad. Ztuhla jsem.

„Zabil jsem svou matku.“

Srdce mi bušilo až v krku a ruka mi klesla.

Zíral na mě, napjatý jako struna. „Nejsem zlatý fae. A nejsem ani stínový fae.“

„Ale –“

„To je všechno, co se dozvíš, dokud nebudeme pryč z posvátného stromu. A mimo dosah mých válečníků.“

Chtěla jsem něco říct, ale zarazila jsem se. Stíny se mu přelévaly v duhovkách i kolem hole. Říkal, že pobyt uvnitř *Yggdrasilu* zdivočí každého fae, pokud tam zůstane příliš dlouho. A ostatní byli hned za vodopádem.

Možná měl pravdu. Ted' nebyla chvíle na další otázky.

Ruce se mi třásly, když jsem ho chytila za ramena. „Dobře. Ale musíš mi slíbit –“

„Nic ti slibovat nebudu. Zadrž dech.“

Vykřikla jsem a zalapala po vzduchu, když mě popadl za ruku a stáhl z kamenného kruhu rovnou do vody.

Plaval rychle, táhl mě proudem mnohem jistěji, než když jsme jím procházeli poprvé. Dezorientovaná jsem byla úplně stejně. Zachvátila mě panika i vztek, jak mě za sebou hrubě vlácel vodou.

Jakmile jsme se vynořili na druhé straně, vytrhla jsem se mu a plácla ho do ramene, zatímco jsem kolem sebe zběsile kopala a snažila se udržet nad hladinou.

„Ty jsi vážně neuvěřitelný, sobecký, dětinský *veslingr*!“ vyjela jsem na něj, když mě objal kolem pasu a začal mě tlačit zpátky k lodi. „Souhlasila jsem, že se přestanu ptát, ale to neznamena, že mě musíš utopit, ty nezralý, sobecký–“

„To už jsi říkala,“ ozval se Frimin hlas, zrovna když mě silné ruce vytáhly na palubu.

Zabodla jsem do Mazrita pohled, mezitím se vyškrábal nahoru za mnou. Ani se na mě nepodíval.

„Hm, ale zasloužil by si to slyšet dvakrát,“ odsekla jsem, stále zadýchaná a roztřesená.

Možná jsem souhlasila, že se přestanu vyptávat, ale obrazy mi pořád vířily hlavou a adrenalin mě ještě neopustil.

Potřebovala jsem čas, abych pochopila, co jsem viděla, jenže mi úmyslně nic neřekl.

Proč? Protáhl mě pod vodopádem tak surově a bezohledně, protože mě tím chtěl potrestat? Za to, že jsem viděla něco, co jsem vidět neměla? Nebo se jen zoufale snažil dostat nás oba z *Yggdrasilu*?

Aspoň trochu jsem se osušila a přitom jsem od něj nedokázala odtrhnout oči. Když Voror slétl dolů na palubu, ulevilo se mi, že mám konečně čím odpoutat pozornost od té ledové hradby vzteku.

„Ztratila jsem tvoje pírko,“ řekla jsem sově.

Voror po mně vrhl podrážděný pohled, naklonil hlavu do nepřírozeného úhlu, zobákem si jedno pírko vytrhl a podal mi ho.

„Díky. A promiň,“ zamumlala jsem a zastrčila si ho do čelenky.

„Až spolu skončíme, budu úplně holý,“ utrousil v mé mysli. „Ale zdá se, že jste váš úkol úspěšně splnili.“

„Cože?“

Sova na mě pomalu zamrkala. „Pokaždé, když si myslím, že jsi chytřejší, než jsem předpokládal, vyvedeš mě z omylu.“ Zavrtala jsem se do něj pohledem. „Snažila ses najít schodiště. A povedlo se ti to.“

„Povedlo se mi to?“

Voror si povzdechl a vznesl se, aby přelétl na opačnou stranu kmene, naproti soše Thora. Tam, sotva viditelné v dřevě za ní, skutečně vedlo schodiště. Klikatilo se vzhůru vnitřkem kmene a mizelo vysoko v koruně, skryté pod hustým listím. Sova dosedla na vyřezávané zábradlí a jednou do něj ťukla zobákem.

„Tohle způsobilo ten hluk?“ zeptal se Svangrior od okraje lodi. Oči mu kmitaly po všem, co měl v dohledu, vypadal napjatý stejně jako Mazrit. „Myslel jsem si, že se mi to zdá.“

Tait si vzrušeně promnul ruce. „Tak je to opravdu skutečné. Ty pověsti nelhaly. Tajemství tohoto světa jsou vsutku nekonečná!“

Mazrit kolem něj prošel, aniž by zpomalil. Stíny z jeho hole se rozlily po plachtě lodi a začaly nás nést směrem ke schodišti.

Ani jednou se na mě nepodíval.

Chytila jsem se zábradlí, zaťala zuby a zavřela oči. Potřebovala jsem ten obraz dostat z hlavy. Tu skvrnitou kůži, jeho ruku sevřenou kolem dýky zabodnuté v hrudi jeho matky. Aspoň prozatím.

Tady se o tom se mnou bavit nebude, bez ohledu na to, jak moc jsem se toužila dozvědět, co ho vedlo k vraždě vlastní matky. Ať se stalo cokoli, *musel* k tomu mít nějaký důvod. Miloval ji, to bylo jasné už z toho, jak o ní mluvil, i z toho, jak se choval ke svým přátelům.

V hlavě se mi znovu zableskly ty jeho černé, prázdné oči a vystouplé, hnijící rány.

Zhluboka jsem se nadechla, pustila zábradlí a otevřela oči.

Mazritovi jsem věřila. A k vlastnímu překvapení jsem si uvědomila, že si ho *vážím*. *Není* to chladnokrevný vrah. To jsem věděla jistě. Nedokázala bych ho políbit tak, jak jsem to udělala, nedokázala bych se ho dotýkat, pustit si ho tak blízko k sobě – s takovou touhou, *s takovou zranitelností* –, kdybych byť jen na okamžik uvěřila, že je to opravdu takové monstrum.

Řekne mi, co se stalo. Jemu *i* jeho matce. A bude to dávat smysl.

Musí.